

Duchovné príčiny chorôb.

Väčšina ľudí dnes stále ešte verí, že choroba je telesná porucha, ktorá nás postihuje úplne náhodou a iného náhodou zase ušetrí.

Nie je tomu tak. **Samotná choroba je skôr disharmónia vo vedomí človeka. Hlbším zmyslom choroby je, aby sme sa spamätali, aby sme načúvali svojmu vnútru a zmenili svoje správanie a myslenie, kým je čas. Záleží len na nás, či ak to bude iba jemné upozornenie, či ráznejšie prinútenie.**

Vyliečiť človeka neznamena nastoliť pôvodný stav, pretože ten spôsobil nutnosť choroby. Skutočné liečenie smeruje k rozšíreniu nášho vedomia a smeruje k novým poznatkom.

Nech je naša choroba v akomkoľvek štádiu, vždy za ňou stojí nejaký nevyriešený problém, neschopnosť alebo nechť reagovať správne na určité požiadavky života. Príznak choroby nás teda upozorňuje na chybný duchovný postoj a nabáda k náprave. Ak príznak ignorujeme, vyšle k nám bolesť, a tá upozorní na posolstvo. Pokiaľ toto posolstvo odmietame prijať, môže nasledovať až smrť.

Naše telo k nám neustále hovorí. Na nás je, aby sme porozumeli jeho reči. Príznak nám teda pomáha rozoznať nedostatok vo vedomí, ktorý sa premietol na fyzickú rovinu a núti nás k ďalšiemu kroku nášho rozvoja. O uzdravení môžeme hovoriť len vtedy, ak sme dokonalejší ako predtým.

Každá terapia, ktorá sa zaoberá len vonkajšími príznakmi nevedie k uzdraveniu. Možno len na chvíľu, ale potom potlačená choroba vypukne nanovo, a to väčšinou ešte intenzívnejšie, alebo ju vystrieda iná, často oveľa ťažšia.

V tejto súvislosti sú aktuálne slová Voltaira: "Lekári sypú lieky, o ktorých vedľa málo, aby vyliečili choroby, o ktorých vedľa ešte menej, do človeka, o ktorom nevedia vôbec nič!"

Pre väčšinu ľudí je choroba len porucha, ktorú treba čo najrýchlejšie odstrániť, aby mohli čo najrýchlejšie pokračovať v pôvodnom chybnom živote. "Doučovanie" je teda priamo nevyhnutné. Berieme stále viac silnejších liekov, dávame sa operovať, namiesto toho, aby sme urobili to, čo je "potrebné". Pre rad chorôb stále neexistuje účinná liečba, napr. Rakovina, kôrnatenie tepien a ďalšie. Keď sa pozrieme na účinok antibiotík, ktoré pri zdolávaní vírusov a baktérií spočiatku zdanlivo smerovali k fantastickým výsledkom, vidíme, že priamo oslabuje imunitu pacienta. Okrem iného po nejakej dobe vznikajú rezistentné formy pôvodcov choroby, ktoré vyžadujú "silnejšie lieky". No a tie

potom ešte viac oslabia imunitu pacienta. Nakoniec teda vedie obrana k oslabeniu, poškodeniu, aby problém skutočne vyriešila. Tým je pochopiteľný enormný vzostup chronických ochorení.

Liečenie sa vždy musí týkať celej bytosti. Teda jednoty tela, duše a ducha. Liečenie je vždy proces sceľovania. Tzn., že človek sa dostáva do jednoty so sebou, s partnerom, so všetkými a so všetkým.

Choroba je šanca, nie rozsudok. Keď sa tejto šance nechopíme, pretože sme úlohu vôbec nevyluštili, iba nútime osud, aby svoju výzvu zopakoval, a to v patrične zreteľnejšie forme. Asi len 30% telesných narušení je "osudovo" podmienených, ktoré sme si vytvorili ako nutnú lekciu. Zvyšných 70% si spôsobujeme z nevedomosti, pohodlnosti alebo zlým myslením.

"Kto trvalo nepočuje neprepočuteľné, ba nevidí neprehliadnuteľné, ten sa nesmie čudovať, že jedného dňa príde o sluch či zrak."

Kedy spoznáme, že choroba pre nás robí len to, čo sa zdráhame urobiť sami pre seba?

Výrazom začínajúce poruchy je už to, že cítime nervozitu a napätie, príliš fajčíme či pijeme, chybne sa stravujeme a málo sa pohybujeme, život nás príliš neteší, alebo sme dokonca deprimovaní a uniká nám zmysel života. Keď sme "len" znudení, nespokojní alebo vystrašení je znamením, že nie sú dostatočne uspokojované naše základné ľudské potreby, a to časom vedie k telesnému príznaku. **Oveľa lepšie je rozpoznať nedostatok okamžite. Tento nedostatok pritom nikdy nesmieme hľadať mimo, ale v našom postoji.** Ľudia s tzv. "Psychosomatickými" chorobami majú ale sklon ignorovať práve tieto vnemy. Nedokážu alebo nechcú týmto prvým signálom tela rozumieť a nútia organizmus k "zreteľnejšej" informácii.

Choroba ukazuje, že sa k životu nestavíme "správne", že naše správanie je chybnou odpoveďou na život. K tomu patrí aj to, že uvedomelo skúmame, čo vpúšťame do svojej mysle a pokiaľ možno sa vyhýbame negatívnym vnemom, pretože naše bunky zbierajú negatívne vplyvy z okolia tak dlho, kým chorobné vibrácie negatívnych vnemov neprehluší tie zdravé, životodarné. Potom prepukne choroba. Bolesti sú najrýchlejším urýchľovačom k ceste k dokonalosti.

Každá myšlienka, každý pocit vyvolávajú v tele určitý chemický proces, pri ktorom vznikajú látky zodpovedajúce charakteru myšlienky alebo pocitu. Preto by sme sa mali zbavovať aj duchovných jedov. Než sa problém alebo záťaž prejaví ako príznak, ohlási sa ako myšlienka, pranie, sen alebo

fantázia. Čím je človek otvorenejší tejto komunikačnej rovine, tým menej dochádza k prejavu telesného príznaku.

Zmysel života je totiž v tom, aby sme pochopili seba samého ako konajúci prvok, ako príčinu a prevzali za to zodpovednosť. Kto na sebe nepracuje, na tom je pracované.
